

Хоч би чому нас доля вчила...

Федір Тютчев

Хоч би чому нас доля вчила,
Та серце вірить в чудеса:
Є в світі невичерпна сила,
Є нестаріюча краса.

Земний кінець невідворотний
Не згубить квітів неземних,
І навіть в полудень спекотний
Роса не висохне на них.

Ця чиста віра не обмане,
Не зможе зрадити мене.
Не все, що тут цвіло, зів'яне,
Не все, що тут було, мине!

Цієї віри для *обранців*
Лиш тим доступна благодать,
Хто і в спокусах на гулянці
Любив, уміючи страждать,

Хто лікував чужі недуги,
Хто гідно власний хрест несе,
Хто міг би згинати *за други*,
Безмовно стерпівши усе.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович